

OLGA ȘIMON

cl. a XI-a, LT „Gaudeamus”, mun. Chișinău

Poduri și visuri...

(continuare din revista nr. 1)

Berlin

Am observat că tușește tot mai des și că obosește mult mai repede. E mai palidă și parcă mai tăcută. O întrebam ce are și îmi răspundea că nu e altceva decât oboseală. Și o credeam. Acum îmi pare rău.

Berlinul mi s-a părut o țară în altă țară. Nu semăna a oraș, era imens. Am rămas acolo mai mult de o lună și nu am reușit să vizităm nici jumătate din lista obiectivelor de vizitat. Castele, parcuri, teatre, biblioteci, cafele... Clipe memorabile au fost petrecute pe malul lacului Vansee. Mă gândeam că doar aici ar fi putut Eminescu să scrie „Lacul”. Iubita mea devenise mai calmă, nu mai sărea ca verușica dintr-un loc în altul și nici nu mă trăgea de mână să mergem undeva. I-am propus o consultație la medic. A refuzat, spunându-mi că-mi fac prea multe griji.

Am vizitat porțile Brandenburger și ne-am gândit că, dacă ne vom întoarce vreodată în Iași, vom construi și noi porți. Și porțile acelea s-ar numi Porțile Iașului, sau Porțile Iubirii, sau... Porțile în numele ei. Ultima variantă am păstrat-o în minte, fără să i-o împărtășesc. Întâmplător, am trecut pe lângă Stejarul Kaizer. E stejarul care a fost plantat cu ocazia nunții de aur a lui Wilhelm I și a soției sale, Augusta, în 1895. Acest stejar ține minte două războaie, ține minte căderea zidului. Deși pare

un stejar obișnuit. În Germania e larg răspândită tradiția de a planta stejari în numele împăraților. Iubita mea a spus că vrea și ea să sâdească ceva în numele meu și cuvintele ei îmi topeau sufletul. A mâncat o portocală (ii cumpăram mereu fructe în speranța că se va simți mai bine), a luat semințele și le-a pus în pământul din spatele casei unde închiriam camera.

– Gata! În numele tău va crește un portocal!

Era copilăroasă.

Încă un pod – Schloßbrücke. Unul dintre cele mai vechi din Europa. Noi doi și încă un pod rămas în urmă. Ne pregăteam de plecare...

Agnesa Roșca, Mihail Grecu

Berna

Am descoperit o Bernă ștersă, gri, posomorâtă și neprietenoasă. Ploua mărunț și sufla un vânt rece, care înfiora tot corpul. Nu eram pregătiți pentru așa timp,

de aceea ne-am dus direct la un magazin de haine. Mai târziu am căutat unde să rămânem peste noapte. Hotelul de pe strada Hodlerstrasse. Berna – orașul muzeelor și al fântânilor arteziene, fiecare având un personaj specific: Fântâna Anne Seiler-Brunnen (fondatoarea primului spital din capitală), Fântâna lui Samson, Fântâna lui Moise, Fântâna Justiției și multe altele. În zilele ploioase ne ascundeam sub arcade – construcții speciale pe părțile laterale ale străzilor, care protejează lumea de ploaie dacă au uitat umbrela acasă. Berna veche se aseamănă cu o carte de istorie lăsată deschisă pe masă. Un amestec de stiluri arhitecturale: baroc, renașcentist, gotic... Iubita mea arăta rău și, în ultimele zile, a stat doar în pat. Eu am lucrat practic în fiecare zi. Medicamentele aici erau mai scumpe decât orice alt produs. M-am gândit că aici călătoria noastră va lua sfârșit și că e timpul s-o vadă un medic, dar ea a refuzat categoric, iar a doua zi s-a ridicat voioasă din pat, entuziasmată să alegem o nouă destinație. Podul de la porțile inferioare Untertorbrücke. O singură dorință pe o foaie în linii: „Vreau să ne căsătorim și să avem o căsuță mică în Berna”. Plecam și aveam senzația că n-am să revăd aceste locuri niciodată...

Veneția

În fața casei, la gara din Berna, nu știam ce bilete să luăm: pentru

Roma sau pentru Veneția. Casierul ne privea ciudat. Am hotărât să deviem de la principiul „doar capitalele”. Am optat pentru o călătorie lungă spre Veneția. O călătorie lungă și tăcută. Dar nu era o tăcere grea, care ne-ar apăsa, dimpotrivă, era o odihnă pentru ambii. Ne odihneam în brațele liniștii, gândindu-ne fiecare la ale sale. Eu mă gândeam la dânsa, ea...

Emil Cioran, Isaias Gonzalez

Veneția e vestită prin carnavalurile sale, măști, costume, pasiune, mister. Dar noi nu am nimerit în timpul festivalului. Veneția era liniștită. Mirosul specific mă făcea să-mi amintesc cu dor de Praga sau de Bratislava. Piața San Marco este considerată inima orașului și una dintre cele mai frumoase piețe europene. I-am cumpărat flori iubitei mele și ne-am așezat pe o bancă de lângă clopotnița bazilicii San Marco. S-a ivit soarele, visam în doi, când începu a tuși... sânge...

Medicul din hotelul în care stăteam a venit foarte repede și, după o lungă examinare, a spus că ea are nevoie de liniște, cerându-mi să-l urmez. Iubita mea adormise.

În cabinetul alb-rece doctorul mi-a dat sentința: cancer pulmonar. O lună-două, cel mult.

Nu are rost să spun ce-am simțit atunci... Și chiar dacă aș încerca să-mi amintesc, n-aș reuși. Murise ceva în mine. Mergând spre cameră, plângeam. Plângeam abia ținându-mă să nu

strig. Îmi venea să distrug pereții holului. Să omor pe cineva. Oare copila aceasta mică a fost în stare să facă ceva pentru care a meritat această boală?

În fața ușii mi-am șters lacrimile. Am încercat să zâmbesc. Nu dormea, aștepta. Aștepta să-i spun ce are. Cum aș fi putut să-i spun că i-a rămas foarte puțin de trăit?

A doua zi s-a ridicat din pat, împotriva tuturor insistențelor mele. A numit medicul idiot și m-a chemat să ne plimbăm cu gondola. Toată ziua am alunecat pe apele venețiene. Am mâncat prăjituri. Toate insulele din împrejurimea Veneției: Murano, Burano, Torcello, Lido di Venezia și Pellestrina le-am vizitat în trei zile. Fiecare insulă are „ocupația sa”: în Murano este foarte dezvoltat artizanatul sticlei, Burano este vestit pentru broderiile sale etc. Am vizitat Opera Italiană și, deși nu știam italiana, am înțeles aproape totul.

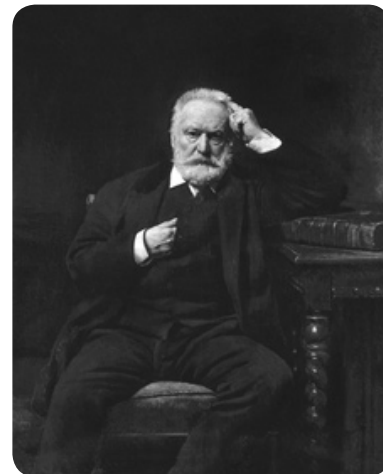
În acest oraș am traversat o mulțime de poduri cărora nu le mai țin minte numele, și nici nu mai aruncam hârtii cu dorințe. Cel mai frumos ni s-a părut podul Rialto. Am scos inelul cumpărat pe strada alchimistilor și am primit un „da” mult așteptat. Astfel, acest pod a devenit unul al căsătoriei noastre. Duminică dimineață am mers la biserică și m-am rugat lui Dumnezeu pentru ea...

Am luat bilete spre Paris. Acolo preconizam să fie finalul călătoriei noastre, această nebunie ce durase 7 luni. Am decis că voi studia la Conservator, voi da lecții de vioară. Iubita mea va trăi la mătușile mele până se va însănătoși, iar apoi vom lucra împreună sau... cât de puține știam despre ea... Nici nu știam dacă a absolvit liceul...

Era ultima noapte venețiană, iar dimineața trebuia să luăm trenul spre Paris.

Paris

Sunt singur. În dimineața plecării nu s-a trezit. Iubita mea murise...

Victor Hugo, Leon Bonnat

Astfel trecând, în doi, peste șapte poduri ale vieții, am ajuns aici singur. Ajungând la Paris, n-am trecut pe la mătușile mele și nici nu am depus documentele la Conservator. Nu voiam nimic. Dacă ajungeam la mătuși, trebuia să vorbesc, să le explic unde, ce, când, de ce. I-am scris mamei. I-am scris că voi trăi în Berna, că m-am căsătorit cu o româncă mai tânără decât mine cu 2 ani. Că o iubesc. Că suntem fericiți. Că degrabă ne mutăm la Berna, că vom avea un copil. Că lucrez ca profesor de muzică la o școală primară.

Că mi-e dor de ei.

Un tânăr înalt, slab, cu părul negru, care ședea adesea singur la ultima masă în cafenea „Plai-santerie” de pe strada Victor Hugo, a ieșit foarte târziu. Sub ceașca de cafea a lăsat bani și multe, multe foi... Chelnerița le-a pus pe raftul lucrurilor uitate de clienți, căci era ceva obișnuit să se întorcă clienții după obiectele uitate, dar tânărul n-a mai revenit...